

לתגובות וזערות: שגיאת 6868199-054

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל - לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שַׁבַּת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 131 לשבת 7.2.2014 - תשע"ד אדר ז'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

תְּצַוֶּה

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כו,כ)

פעם בא אל הגאון רבי ישראל מסלנט, אחד מתלמידיו, ואמר לו: אדוני הרב! ברצוני לנסוע לגרמניה, ולהטיף מוסר לאחינו היהודים, היושבים שם, ולהחזירים בתשובה. אמר לו רבי ישראל: ועם רוסיה כבר גמרת? אמר לו התלמיד: אתה צודק אדוני הרב. אם כן, אסע לרוסיה. אמר לו הרב: ועם פולניה כבר גמרת? אמר לו התלמיד: אתה צודק. המשך הרב ואמר לו: ועם העיר שלך, ראדין, כבר גמרת? ואת משפחתך כבר החזרת בתשובה? ואת עצמך כבר תיקנת...? אמר לו התלמיד: אדוני הרב צודק. צריך קודם אני לחזור בתשובה שלמה לאבינו שבשמים. וזהו שאומר הכתוב כאן: "וְאַתָּה" - השתדל אתה בעצמך ללא דופי מכל הבחינות, רק אחר כך יקויים בך "תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - תוכל להורות ולהדריך אנשים אחרים. הוא שאמר ריש לקיש (בבא מציע ק"ז, עב'): "קשוט (תקן) עצמך, ואחר כך קשוט (תקן) אחרים!".

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כו,כ)

בכל התורה מפרשת שמות (שנולד בה משה) אין פרשה שלא הזכיר בה שמו של משה רבנו עליו השלום אך בפרשת תצוה לא מוזכר כלל שמו של משה רבינו. וידוע הטעם שכתב ה'בעל הטורים' שכשביקש משרע"ה מהקב"ה שימחל לישראל על חטא העגל אמרו שמות ל"ב, ל"ב: "וְאִם אֵינְךָ מְחַנֵּן נָא מִסַּפְּרָךָ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ, וְהָרִי קָלֶלֶת חֶכֶם אֶפְיִלּוּ עַל תְּנַאֵי הָיָא בֵּאֵהּ (מכות י"א), על כן נתקיים מה שהוציא מפיו ועכ"פ בפרשה אחת לא נזכר שמו. וכן האריך בזוהר הקדוש פר' פינחס (ח"ד רמ"ו). שיש מאוד להזהר בדיבור ואף משרע"ה כיון שהוציא דיבור מפיו נתקיים בו. ובספר 'שפתי כהן' על התורה, רמז זאת בפסוק: "וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" אמר הקב"ה למשה: צוה לכלל ישראל שיזהרו בלשונם, "וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ" שילמדו ממנה שנתקיים בך מחמת דיבורך!

והנה ה'חידושי הרי"ם' תמה מדוע נענש על כך, הרי הוא מסר נפשו על כלל ישראל, עד שהסכים למחות שמו מן התורה, ומה נדנדוד חטא יש בזה? וחידש החיהרי"ם רעיון עמוק דאדרבה הכוונה למעליותא, דמצינו בגמ' (ב"ק ס"א): 'כל המוסר עצמו למות על דברי תורה אין אומרים דבר הלכה משמו, וביאור הענין דאין זה עונש חס ושלום, אלא כל תלמיד חכם שמחדש הלכה כיון שהוא ישות נפרדת מן התורה מזכירים את חידושו על שמו, אך המוסר נפשו על ד"ת נעשית מציאותו בטילה וכל חיותו נדבקת בתוה"ק, לכן אין אומרים זאת משמו כי חידושו נהפך לתורת ה' ממש! וכן היה אצל משרע"ה, בתחילה היה חציו איש, אך משמסר נפשו עבור כלל ישראל נדבק כולו בתוה"ק, ונהיה ממש חלק מהתוה"ק, לכן לא נזכר שמו כדברי הגמ' הנ"ל, וא"כ אין זה עונש אלא מעליותא. (שיח הפרשה).

וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׂמֹן זֵית זָךְ פְּתִית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (כו,כ)

אמר על כך האדמו"ר רבי משה ליב מסאסוב: "פְּתִית - לְמָאוֹר" - השתדל לכתת את כל התאוות והמידות הרעות שבקרבו, כדי שתזכה לְמָאוֹר - לקלוט לתוכו את זיו אורה של השכינה. כיוצא בכך, אמר האדמו"ר רבי משה מקוברין: "פְּתִית - לְמָאוֹר" - השתדל לכתת את כל התאוות והמידות הרעות שבקרבו, כדי שתזכה לְמָאוֹר" לקבל הארה והשראה מן השמים. המגיד רבי דב בער ממזריץ' היה אומר: בפסוק שלפנינו מצויה הנחיה, בדרך הרמז, שיפה הכתיבה לאורה של תורה. ככל שהאדם מכתת רגליו ללכת למקום תורה, הוא מוסיף להזדכך ולהיטהר מן הסייגים והפגמים שנדבקו בו, עד שזוכה לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" - לקנות את אור התורה.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שָׁמֶן זֵית זֶךְ פְּתִית לְמֵאוֹר (כו,כ)

במסכת הוריות י"ג: אמר ר' יוחנן, כשם שהזית משכח לימוד של שבעים שנה כך שָׁמֶן זֵית משיב לימוד של שבעים שנה. זֵית בגימטריא: 417, שָׁמֶן בגימטריא 390. אם נחסר שָׁמֶן מהזית (417-390) ישאר 27 כמניין ז"ך רמז לתורה שיש בה ז"ך אותיות. ורמז שע"י שתסיר השָׁמֶן מן הזית ותשתה אותו תהי לך דעה זכה להבין התורה שיש בה ז"ך אותיות (ישמח משה)

לְהַעֲלֵת נֵר תְּמִיד בְּאֵהָל מוֹעֵד מְחוּץ לְפָרֶכֶת (כו,כ-כא)

בלב כל יהודי צריך לדלוק נֵר תְּמִיד – נֵר אלוקים – אבל לא רק "בְּאֵהָל מוֹעֵד" – בבית הכנסת – ובבית המדרש – בשעת התפילה והלימוד, אלא גם "מְחוּץ לְפָרֶכֶת", גם ברחוב, בשעת עבודה, בעסקי חולין ובמעשים שבין אדם לחבירו. (אמרי חן).

וְאֵתָה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב (כח,ג)

אמרו חז"ל במסכת תמיד (לב,א): "איזהו חכם הרואה את הנולד". בספר "פניני רבנו הגרי"ז" מובא רעיון נשגב מאת מרן הגרי"ז, אשר יש בו בכדי להמחיש לנו את הדברים, מעשה באחד שנכשל באיזה עניין (הקשור בהנהגת ציבור) ובא לפני רבנו הגרי"ז זצוק"ל לשאול איך אפשר לתקן את המעוות? השיב לו הרב דבריסק זיע"א: "מעשה שהיה בעיר אחת, שהיה שם בעל עגלה ותיק וזקן, שעמד על משמרתו זו שנים רבות, והנה הופיע בעיר הזו בעל עגלה חדש צעיר, והתחיל להשיג את גבולו של הזקן הנ"ל. פגש בעל העגלה הזקן את הצעיר ואמר לו "הנה באת להשיג את גבולי שלא כדין, ועפ"י דין צריך אתה לעזוב את המקום הזה. אבל לפני משורת הדין מוכן אני להסכים שתישאר בתפקיד בעל עגלה בעירנו, אבל בתנאי אחד שתעמוד אצלי למבחן אם בקי אתה בהלכות עגלונות. אם תצליח במבחן אסכים שתישאר בעיר, ואם לא תצליח עליך לעזוב את המקום". הסכימו ביניהם כנ"ל, והתחיל הבעל עגלה הזקן לבחון את הצעיר ושאל אותו "מה צריך בעל עגלה לעשות כשנוסע בדרך, והעגלה עמוסה בנושאים, והנה שקעה העגלה בבוץ, והסוסים אינם מצליחים בשום אופן למשוך את העגלה מן הבוץ? השיב העגלון הצעיר "מבקשים מהנוסעים שיורידו מהעגלות את המשאות כדי שימעט העומס שעל העגלה, ואז יוכלו הסוסים למשוך את העגלה..." ושאל העגלון הזקן "ואיך יהיה אם גם אחרי העצה הזו עדיין שקעה העגלה חזק בבוץ ואין הסוסים יכולים להזיזה? השיב העגלון הצעיר "כי אז מבקשים מהנוסעים שירדו הם מהעגלה, כדי שתהיה הרבה יותר קלה..." המשיך העגלון הזקן לשאול "ואם בכל זאת עדיין אין העגלה זזה ממקומה? השיב הצעיר "כי אז מבקשים מהנוסעים שידחפו את העגלה מאחריה, ועי"ז יוכלו לחלץ את העגלה מן הבוץ... והמשיך העגלון הזקן לשאול "ואם בכל זאת עדיין אין העגלה זזה ממקומה? השיב הצעיר "כי אז אינני יודע עצה לזה..." אמר לו העגלון הזקן "אם נכשלת בבחינה! וכפי שהוסכם ביננו עליך לעזוב את העיר..." אמר הצעיר "אכן אקיים את ההסכם ואעזוב את המקום כאשר הבטחתי, אבל אבקשך שתאמר לי מה היא באמת העצה במקרה הנ"ל? השיב לו העגלון הזקן "יקירי, באמת במצב ביש כזה אין שום עצה איך לחלץ את העגלה מהבוץ העמוק ששקעה בו, אבל בעל עגלה מנוסה נוהר מלכתחילה שלא להכנס לכזה בוץ שאי אפשר להיחלץ ממנו..." (אור דניאל).

וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו פְּמַעֲשָׁהוּ (כח,ח)

האפוד מכפר על עוון עבודה זרה (זבחים פח:). על חטא זה, עבודה זרה, אמרו חז"ל, כי שלא כמו בכל העבירות הרי הקב"ה מצרף בו מחשבה למעשה (קידושין מ.). זהו שמרמז הפסוק: "וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ", מחשבת עבודה זרה, המתכפרת באפוד, הרי היא "פְּמַעֲשָׁהוּ", שכן בחטא זה מצטרפת המחשבה למעשה. (משך חכמה).

פְּמַעֲשָׂה אֶפֶד תַּעֲשֶׂנוּ זֶהב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן (כח,טו)

פירש רבינו "אביר יעקב" זצ"ל, בספרו "פיתוחי חותם": אֶפֶד, בגימטריא פה. ואמרו חכמים: "אם דיבור שווה כסף – שתיקה זהב". וזהו "אפד" – תַּעֲשֶׂנוּ זֶהב. ואם תרצה לדבר, תדע ש"תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן". תכלית הדיבור יכול להיות באחד מהדברים הרמוזים ב"אַרְגָּמָן". והם: איסור, היינו דיבורי ליצנות. רשות, והם דיבורים לצורך, כגון במשא ומתן וכדומה. גמרא, היינו דיבור מצוה של תלמוד תורה. מצוה, להדריך את הזולת למצוות. נכרת, דיבורי לשון הרע וניבול פה, ונכרת האיש ההוא. נמצא, שהתרנו שני סוגי דיבורים: למצוות, ולצורך האדם כגון לפרנסתו. ועל כך נאמר: "וְתוֹלַעַת שָׁנִי". גם בשני סוגים אלו ידבר בענווה ובשיפלות, כתולעת, ככתוב: "דברי חכמים, בנחת נשמעים". (מעייני השבוע).

וְלֹא יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֶפֶוד (כח,כח)

מה טעם הקפידה תורה על הצמדתם של החושן והאפוד? אמרו חז"ל, כי החושן מכפר על עיוות הדין ואילו האפוד מכפר על עבודה זרה. עוונות אלו קשורים זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל, כי כל המעמיד דיין שאינו הגון כאילו נטע אשרה אצל המזבח (סנהדרין ז' ע"ב). מטעם זה אמרה תורה להצמידם, כדי ללמד על הדמיון שבחטא, ועל כך ששקולים זה לזה. (חידושי החת"ס עה"ת).

וְעִשִׂיתָ אֶת מַעֲוֵי הָאֶפֶוד כְּלִיל תְּכֵלֶת.. שָׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו.. וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֵאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ (כח,לא-לה)
בס' ילקוט חמישאי ובספר טעם ודעת הביאו בשם מרן ה"חפץ חיים" זיע"א, שדרש את הפסוק כך: הנה ידוע מה שאמרו רבותינו כי המעיל מכפר על חטא "לשון הרע" (זבחים דף פח). והאדם השומר פיו ולשונו, בידוע שתפילתו נשמעת במרום, ואף תורתו עושה פירות למעלה, וכל זאת מחמת קדושת פיו! וזהו שרמו הפסוק: "וְעִשִׂיתָ אֶת מַעֲוֵי הָאֶפֶוד" הרומז על לשון הרע, כיצד יתקנו ויניצל מעוון לשון הרע? כאשר "שָׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו", כלומר: שצריך לעשות מחסום לפיו כעין שפה, ואז יקויים בו "בְּבֵאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ", שתפילתו ותורתו נשמעת למעלה בקודש.

וְהָיָה פִּי רֵאשׁוֹ בְּתוֹכּוֹ שָׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו סְבִיב מַעֲשֵׂה אֲרָג פְּפִי תַחְרָא יְהִיָּה לוֹ לֹא יִקְרַע (כח,לב)
רבינו יוסף חיים מבגדד בספרו "עוד יוסף חי" דרש פסוק זה אודות חיוב הכונה בתפלה, שלא תהיינה מחשבותיו משוטטות בעולמות אחרים, וכך אמר: 'ראשו' רומז למחשבה שהיא בראש האדם, והיא גם מתהווה ב'ראש' היינו בהתחלה, שהיא קודמת לדבור, שהרי האדם מוציא בפיו את המחשבה שחשב בראשו. ופ' היינו חלק, כמו 'פי שנים'. וזהו שאומר הכתוב: 'והיה פי ראשו בתוכו', דהיינו, חלק ראשו, שהוא המחשבה, צריך להיות אצור בתוכו, שלא יצא לשוק לחשב מחשבות של חולין, בעת אשר "שפה יהיה לפיו סביב" – כאשר שפתותיו מרחשות תפלה. "לא יקרע" – דבור התפלה, אלא יעלה שלם ויתקבל לרצון. מעין זה דורש רבי יהונתן אייבשיץ את דברי חז"ל (ברכות ה'): שנים שנכנסו להתפלל, וקדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חברו ויצא – טורפין לו תפלתו בפניו, בדרך דרוש, כדלהלן: "שנים" – הפה והמח, "שנכנסו להתפלל" – תפלת העמידה, וקדם אחד מהם" – הוא המח – "ולא המתין את חברו, ויצא" – כלומר, יצאה מחשבתו לשוק לחשב בדברים של חולין, קודם שסיים פיו את התפלה, "טורפין לו תפלתו בפניו" – תפלתו אינה מתקבלת.

שָׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו סְבִיב (כח,לב)

כל אדם ראוי לו שיעשה גדר ומסגרת לפיו, כדי שכל דיבור שמוציא מפיו יהיה שקול במידה ובמשורה – וכשר בתכלית, רמז לדבר בפסוק "שָׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו סְבִיב", ובכלל ככל שימעיט האדם בדיבורו מעלתו גדולה ויכול הוא להיקרא "אדם", דבר זה מרומז בדברי חז"ל בגמרא (ברכות ס"ב ע"ב) "מצאו נעול בידוע שיש אדם מצאו פתוח בידוע שאין שם אדם". (היהודי הקדוש מפרשיסחא זיע"א).

וְעִשִׂיתָ לָהֶם אֲבֻנִים (כח,מו)

אבנט מכפר על הרהור הלב (ערכין ט). איש אחד בא אל המגיד ממזריטש זצ"ל והתאונן שאיננו יכול לטהר מחשבתו ממחשבות והרהורים רעים.. ציווהו המגיד לנסוע לצדיק ר' זאב מזיטומיר אשר החזיק בית מזיגה בכפר אחד. הלך האיש לכפר בלילה.. מצאהו סגור מבפנים, דפק האיש על הדלת ואיש לא פתח לו.. דפק שוב ושוב ואין עונה.. התחיל לדבר לעצמו ברוגז.. איך אינכם מרחמים על יהודי להכניסו.. ומהבית, אין קשב ואין פותחים.. כאור הבוקר, פתחו לו והתאכסן שם כמספר ימים.. ר' זאב אינו שואלו דבר.. תמה האיש בליבו: על מה נשלחתי לכאן.. החליט לחזור לביתו.. קודם הליכתו פנה לר' זאב: המגיד ממזריטש שלחני לכבודו ואיני יודע על מה.. השיבו ר' זאב: רבך שלחך אלי שתלמד כי האדם הוא בעל הבית, ולמי שאיננו רוצה, אין הוא מניחו להכנס.. והחי יתן אל ליבו.. (מתוך 'שבעים פנים לתורה').

וְקָטִיר עֲלָיו אֶהְרֵן קְטֹרֶת סָמִים (לז)

המילה "סָמִים" מלמדת על לשון רבים, בעוד שהקטורת שהיה מקטיר אהרן היה מעשה יחיד בפני עצמו וכך גם משמע מלשון הכתוב שנקט 'קטורת' לשון יחיד, ומודע אפוא המילה 'סָמִים' נזכרה בלשון רבים? בספר "בני שלמה", מטעים זאת רבי שלמה אמסלם זצ"ל, לפי שיש בקטורת סם החיים וסם המיתה; סם החיים, שהרי הקטורת עוצרת את המגיפה כדבר שנאמר "ויתן את הקטרת ויכפר על העם". סם המיתה, שעל ידו מתו שני בני אהרן; נדב ואביהוא, ומאתים וחמישים איש מקטירי הקטורת בפרשת קורח. נמצא שבקטורת זו ישנם שני סמים, סם החיים וסם המיתה. ומכאן גם שמה בלשון רבים 'סָמִים'.

פּוּתַח שְׁעָרִים בַּתְּבוּנָה! (ישא ברכה' גיליון 406)

"שמעון" – "הפורץ החרדי" עוררה הכותרת בכרטיס הביקור את לב הקורא. אכן, לשם כך בדיוק בחר לאחר לבטים ארוכים את שמו המקצועי. כבר משחר נעוריו הבחין בזריוות ידיו, ובחושיו הטכניים המבורכים. "פּוּתַח שְׁעָרִים בַּתְּבוּנָה" הליצו עליו מכריו. זכה שתחביבו אכן הפך למקצועו! אהב את העבודה וביותר את החסד הכרוך בה. אמת מקבל הוא שכרו מושלם כבר בעולם הזה, אולם מאמין הוא שהקרן עומדת לו לעולם הבא, שכן מי הוא זה ואי זה הוא שיהיה להגיע בשעות הלילה המאוחרות לפתוח את הדלת ה"מורדת". לא אחת זכה לברכות לבביות "הצללת אותנו", "המלאך הגואל", כהנה וכהנה ביטויי חיבה הדביקו לו האנשים הרבים ששיחרו לפיתחו, וליתר דיוק "לפיתחם". חשבתם פעם כיצד מרגישה עקרת בית אחרי חתונה, כשהשעון מורה על השעה אחת, וכל המשפחה מגדול ועד קטן, מחפשים את המפתח שאבד... בפרט כשהתינוק מתחיל לבכות, מעורר ומזכיר שהגיע העת על חורבן הבית לקונן... ואז כמו מתוך חלום היה מגיע שמעון תוך דקות ספורות, והשמחה גואה לה ועולה, אשרי עין ראתה כל זאת! גם באותו הליל בו אנו עסוקים כעת, קיבל שיחה בהולה ודחופה, דחה את שינתו הענוגה ויצא לעבודתו האהובה. בזריוות פתח את הבית וקיבל ברכות עד בלי די, הצ'ק המזומן בו התכבד הונח אחר כבוד בארנקו, למחרת היום כאשר הצ'ק חזר, לא עשה שמעון מכך מהומה, זה כבר קרה לו בעבר. לאחר יומיים כשעבר בקירבת מקום, החליט לנצל את ההזדמנות לגשת ולבקש במחילה אם יוכלו לשלם לו במזומן... האיש שפתח את הדלת נראה שונה במקצת, אך מזה לעשות כשעובדים בלילות אישוני העין לא תמיד מסוגלים לקלוט את כל התמונה אל נכון, העיקר שהמנעול נפתח... חשב שמעון בליבו. "סליחה על ההפרעה", הדהד קולו, "הצ'ק פשוט חזר, אבקש לשלם במזומן". "על מה אתה סח?", ענה האיש לעומתו. שמעון הבין שכנראה לא רק הוא היה עייף, חזר, סיפר ופירט את כל השתלשלות העניינים, ופניו של האיש אט אט קדרו "אתה פתחת את הדלת?". שמעון נכנס למבוכת מזה, במקום לשלם הוא עוד רוטן וכועס! "אכן כן", ענה שמעון בביטחון. "אם כן עליך לשלם את כל חפצי הבית היקרים שניגנבו השבוע מביתנו ונעלמו כליל, נסענו לסוף שבוע להורים, וכשחזרנו היינו ממש המומים...". שמעון כמעט והתעלף. לאחר בירור מקיף אכן נודע לו התרמית, גנב-גנב אחד ניצל את תמימותו ורוקן את הבית מתכולתו... לאחר חקירה ודרישה שמע מפי הרב ששומה עליו לוודא לפני כל פתיחת דלת שאכן אין כאן מתחזה שאם לא כן קרוב לוודאי שישלם ההיזק! מאותו יום ואילך שמעון היקר כבר לא היה אותו אדם, לא, לא רק בכך שביקש תעודה מזהה לבדוק ולראות מהלקוחות הנכבדים, אלא אף בזאת השתנה ללא היכר, זוכה הוא לשמור את מוצא פיו מדיבורים אסורים, לשון הרע ורכילות בתכלית! מה הקשר אנחנו שואלים? ובכן הסתכל הוא והתבונן, שללשון הנתונה בפינו ישנם שני "מנעולים" דהיינו השיניים והשפתיים, שני שומרי ראש אלו לא לחינם מוצבים במקומם, דואגים הם כל העת לשמור שאף "גנב" לא יסתנן, שמעון מבקש לפני שפותח פיו בחוכמה "תעודת זהות" מהלקוח הנכבד, מוכרח הוא לוודא שאין זה גנב ממולח ובשמו המפורסם לשימצה "יצר הרע" הרוצה לגנוב לו את המצוות שקיים לרוב... שאכן כך מובא בספרי המוסר שאדם המדבר לשון הרע, המצוות עוברות ישר ולא בצ'ק, אלא במזומן, אל חברו – מכרו שדיבר עליו. אז זהו שמעון אדם אחר, וגם אנחנו אגב יכולים ובעצם מחוייבים אליו להצטרף... ולמי שעדיין חלילה מהסס כיצד יוכל על יצרו להתגבר, נזכיר שהמעיל של הכהן המוזכר בפרשתינו מכפר היה על לשון הרע והיה "כליל תכלת", וה"כלי יקר" ביאר בלשונו המתוקה כי התכלת דומה לים ועל ידי התכלת, יסתכל ויתבונן בים וממנו יראה וכן יעשה מכיון שה' יתברך עשה לו גבול ומידה עד היכן יגיעו גלי הים הזועפים וכך נתן הקב"ה אל הלשון חומה ובריה כמאמר חז"ל בערכין (טו): "ולא עוד אלא שהקפתי לך שני חומות אחת של עצם (השיניים) ואחת של בשר (השפתיים)". ומן הראוי שילמד האדם מן הים אשר אינו עובר דלתיים ובריה ואינו פורץ גדרו וזהו טעם התכלת הרומז לים, כי בהסתכלו בתכלת יהיה נזכר אל הים וממנו יראה וכן יעשה! אחים יקרים, נלמד ההלכות הנחוצות, נפיל תחינתנו לבורא כל העולמות, ונזכה לקדש דיבורינו ולעשות נחת רוח ליוצרנו!

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, ריית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.